

Bogomil Fatur

KOT BELI LOKVANJ

ljubezen najina
kot beli lokvanj
opojno zaprt
nad vodami noči

kako dobro je piti
lepi nočni svet
čutiti čutiti
korenine bitja

kadar listi lune
padajo na tvoj obraz
tvoje roke tvoj stas
tvoje srce

nad koreninami
globočinami sveta
ljubezen najina
kot beli lokvanj

sklonjena vase
kot beli lokvanj
ki se zapre
ljubezen zmaguje smrt

NOČNA PESEM nocoj ta večer
 rožnega grma vonj je v mojem srcu zacvetel
 nocoj ta večer
 sem se zagledal v neskončno arhitekturo tvojih oči

sanjal sem
 kako ofelijino obličje lune boža moj vrt
 tvoj vrat
 pa je bil kot divji veter s plapolajočimi lasmi

nocoj ta večer
 so drobni prsti drgetajočih dreves
 skoz opojni večer
 poleteli kot zvoki harfe do strmih zvezd

LADJA SANJ ko žehteča sončna usta
 roso srkajo na travah
 hrepenenje kakor jadro
 v meni se razpne

na grebenih horizontov
 kakor na glavnikih zlatih
 razčesava se boginja
 sanjski prah se lesketa

ladja sanj drsi v tišino
 hrepenenje žene jadra
 mami me otok kitera
 ki je kot razgret kristal

o gospod valov in vetra
 milosten vsevdilj mi bodi
 v templju vročega poldneva
 pan razkrij mi svoj obraz

BOG MOJEGA SRCA davni pradavni bog
 mojega srca
 pastirja srebrni rog
 rodna ithaka

nežni mali bog
brez imena
tisočletni napeti lok
iskrečega kremena

mladi pomladni bog
srca lastnina
vrisk in otožni zvok
slast in bolečina

bil sem gluhi in nem
brez obraza
ti pa si moj poem
sladki bog mojega izraza

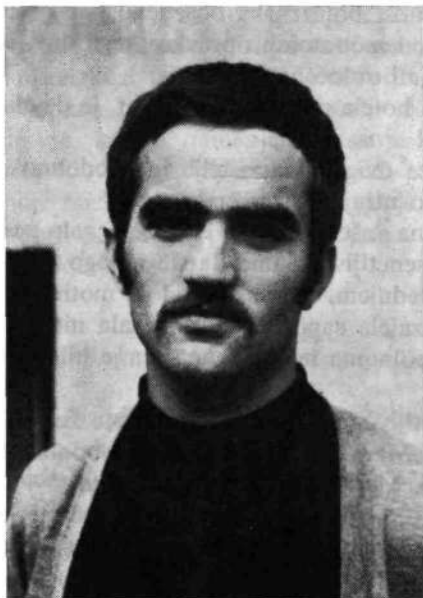
BELI GALEB beli galeb brat mojih morskih planjav
tvoje krike poslušam
žalostinke vetrov z jesenskih godal
polna je duša

čas nama v teh odpadajočih dneh
nudi lekcijo osamelosti
a že še utrinja v drgetajočih očeh
zarja zrelosti

ti in jaz beli galeb brat moje neskončnosti
poslušava zakon odpovedi
v strmi in neizprosni pokončnosti
pojeva v duši pesem za nove dni nove dni

DE PROFUNDIS de profundis
ad te clamavi
vsakdo je svoj job
vsakdo je svoj jeremija
bil sem sam kakor ovca
in blejal sem svojo pesem
bedno in golo pesem
življenje me je vrglo čez rob
žvečil sem grozo in bolečino
žalostni genij mojega obstajanja

drevo brez zelenečega lista
 solza ki sama sebi se čudi
 tako do kraja nerazumljena
 tako do kraja doživeta
 ad te clamavi
 de profundis

Milan
 Mark

Tihi človek

Po dolgem iskanju sem le našel sobo. Bil sem že prekleto sit mesta, kislih obrazov gospodinj in večnega povpraševanja po denarju. Lastniki hiš so z drobnimi pogledi drseli po moji ne preveč elegantno opravljeni pojavi, tako da se me je začel pritiskati občutek, da sem umazan, grbast, ali kako drugače različen od množice drugih ljudi. Krog mojega gibanja se je čedalje bolj širil in navsezadnje sem pristal pred neko staro hišo ter naveličano in brez upa na uspeh pozvonil.

Odprla mi je ženska sivih las in pojoče vprašala, kaj želim. Nekako sem izcedil iz sebe potrebne besede in se hotel kar obrniti, ko me je presenetil njen prijazen odgovor, da sem prišel kar prav, češ da se je pred kratkim odselil njen dolgoletni podnajemnik.

Odpeljala me je v podstrešno sobico čistega videza, svetlo in preprosto. Nekateri prostori pač tako delujejo name, da jim pripišem neke vrste značaj. In v svojem življenju sem videl nič koliko različnih sob in vse so si bile različne. Ta soba me je po dolgournem potikanju po ulicah sicer pozdravila kot dolgo želen mir, a sem takoj začutil v nji prehladen, prestrog, nenaraven mir. Smešno sicer, toda prepričan sem, da stalni prebivalci prostoru vtisnejo pečat ne samo v opremi, ampak tudi v fluidu, ki ga, ne glede na vse drugo, vsak prostor ima.

Gospodinja je kar naprej pojoče govorila o nekem gospodu, ki je stanoval pri nji, o miru in take reči, ki sem se jih že davno odvadil poslušati.